

ални произведения. Туй се отрази въ едно бързо западане на мѣстното занаятчийско и домашно производство, въ обедняването на сенафлъка и на градското население изобщо.

Въ Сливенъ тоя икономически преломъ, обаче, взе специфиченъ изразъ въ масовото западане на домашната индустрия — *абаджилъка*, и въ насоката, която посъ този поминъченъ отрасълъ, къмъ капиталистическо индустриализиране. Зародиша на вълнено-тъкаческата индустрия се корени, наистина, още въ основаната отъ Добри Желѣзковъ текстилна фабрика, която преди освобождението бѣше експлоатирана отъ турската държава за снабдяване съ облекло войската и жандармерията. Но частно — капиталистическата фабрика изпъкна на сцената едва следъ освобождението и тя досѣсипа бързо домашното обработване на вълната въ шасци и аби. Първата наченка въ тая насока бѣ съставянето на акционерното дружество „Напредкъ“, съ 6000 турски лири капиталъ, което нае за експлоатация държавната фабрика, основана отъ Добри Желѣзковъ. Следъ туй се основаха редица частни фабрики: на Сарживановъ, Поповичъ и Кювлиевъ, въ Новоселския Боазъ, на Недю х. Ивановъ и Д. Сарживановъ, въ Сотирия, на Данчевъ, Бѣлчевъ и Роховъ, между Сливенъ и Ново-Село, на фабриките въ Асеновския Боазъ: на Гиговъ и Бояджиевъ, на Милковъ, на Георги Стефановъ, на Братя Калови, на Андоновъ и Михайловъ, на Кантарджиеви, на Чаракчиевъ (впоследствие Матеевъ). Въ Новоселския боазъ се основа и фабрик. на Цоневъ-Илиевъ, а въ Сотирия тия на Бѣлчевъ, на Татевъ, на Бояновъ. Преди 10-15 години всички текстилни фабрики около Сливенъ бѣха достигнали числото 14. Днесъ тѣ сж намалени на 8. Сотирекитѣ почти всички се затвориха, а се изградиха нови въ индустриалния кварталъ до гарата. Въ това число не смѣтаме държавното текстилно училище, което много допринесе за напредъка на тъкачеството и бояджийството, особено съ подготвянето на технически персоналъ.

Намалението на фабриките, обаче, не е намаление на производството, а концентриране. Днесъ Сливенъ по вълнено-тъкаческата си индустрия е пръвъ въ България и далекъ надминава Габрово, който се титулува „български Манчестеръ“. Габрово го надминава не по величината на производството, а по разнообразната си индустриална дейностъ и може би поради по-голъмата икономическа инициатива на своитѣ граждани. Въ това отношение, наистина, сливенци има какво да се поучатъ отъ габровци. Тия последнитѣ ги надминаха, напримеръ, въ кожарската индустрия. Сливенъ има всички условия за нея. Табачеството и свързанитѣ съ него други промишлености сж силно застъпени въ града ни, но въ тоя отрасълъ не можѣ да се извърши едно същинско индустриализиране на модерни начала, при всичко че се направиха опити въ по-малъкъ мащабъ.

Мелничарската индустрия въ малъкъ размеръ, чрезъ тунджански и боазски воденици, е удовлетворително застъпена въ града ни и околноститѣ му. До гарата се построи грамадно здание, предназначено за фабрика на грисъ и макарани, обаче и досега, поради неблагоприятно стеклитѣ се условия презъ време на войнитѣ, стои неуползотворено.

Отъ дълги години въ града ни е построена

и работѣше добре на акционерни начала пивоварна фабрика. Общата криза въ пивоварството на страната отъ 2-3 години насамъ спрѣ производството ѝ.

Желѣзарската промишленостъ е добре застъпена съ множество работилници, между които нѣкои доста голѣми. Сжщо е добре застъпена коларската и мебелна промишленостъ. Премѣстването на дърводелското училище въ града ни ще даде, увѣрени сме, новъ тласкъ на мебелното изкуство.

Занаятчийството, изобщо, претърпѣ преобразование, нѣкои занаяти пропаднаха, нови се открия, но за титѣ общо въ разнитѣ занаяти хора не сж намалѣли, както мнозина социални теоретици предполагаха. Занаятчийството търпи множество несподи, нуждае се отъ кредити и подготвени технически хора за модернизиране, но все пакъ се крепи и напредва, макаръ и бавно. Общата стопанска криза, не ще съмнение, се отразява болезнено и на него.

Града ни не е търговски центъръ. Той е изолиранъ отъ главнитѣ шосейни и желѣзопѣтни мрежи. Не е и седалище на богата околия. На търговски сношения въ широкъ мащабъ, не можемъ да се надѣваме. При това и нищо почти не е направено за да се даде повече тласкъ на търговията чрезъ модерни съобщения. Държавата е била къмъ нашия градъ мащеха и твърде малко е направила за шосета и желѣзници. Желѣзницата Сливенъ—Зимница е една голѣма придобивка, но и тя се осъществя следъ голѣми усилия и жертви отъ страна на Сливенци. Но — востроящата се линия Сливенъ—Джбово е отъ много голѣмо значение за Сливенъ, особено чрезъ бждащитѣ перспективи за свързване съ София презъ Карлово и Пирдопъ. Тогава Сливенъ ще бжде на една отъ най-главнитѣ и важни желѣзопѣтни линии. Друго едно извънредно цѣнно значение на тая линия е свързването на Сливенъ съ каменовжгленитѣ мини по Балкана до Джбово. Туй ще допринесе за по-бързо и по-голѣмо индустриализиране на града ни и ще се отрази и върху много занаятчийски поминъци.

Близостъта на тия каменовжглени залежи до Сливенъ сж създали една значителна рудничарека промишленостъ, която има за центъръ града ни, било като консуматоръ на голѣма частъ отъ вжглищата, било като износенъ пунктъ, било като седалище на притежателите, кантори и персоналъ. Дори частъ отъ работническия елементъ се рекрутира отъ града ни. Не може да се каже, че каменовжгленитѣ предприятия сж въ цвѣтуще състояние: липеватъ капитали, пазари и други условия за тѣхното разработване, но тѣ сж единъ крупенъ залогъ за едно огромно богатство съ близко бждаще. По единъ или другъ начинъ, съ наши или чужди капитали, съ помощитѣ и улесненията на държавата, която има всичкия интересъ да бждатъ разработени (дори по държавнически съображения), тия подземни богатства ще дадатъ плода си, и нашия градъ, като най-близъкъ, ще опита най-чувствително благотворното имъ влияние.

Една отъ голѣмитѣ придобивки за търговското и поминъчно състояние на града ни е и пробиването на шосето Сливенъ—Елена—Търново. Когато то бжде свършено готово, ще ни привлече населението на Еленска околия и ще ни свържи съ центъра на Северна България—